

Sygn. akt II CSK 244/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko Gminie K.

o zobowiązanie i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2013 r.,

na skutek skarg kasacyjnych obu stron

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 grudnia 2012 r.,

odrzuca skargę kasacyjną strony pozwanej, odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda oraz nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 76), a skarga oparta na takich zarzutach podlega odrzuceniu. Strona pozwana oparła skargę kasacyjną na zarzucie naruszenia prawa materialnego oraz przepisów postępowania, z uzasadnienia skargi wynika jednak, że kwestionuje wyliczenie wartości nieruchomości, czyli podważa ustalenia Sądu drugiej instancji w tym zakresie. Uzasadniało to odrzucenie skargi kasacyjnej.

Należy też zwrócić uwagę, że wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W takiej sytuacji należy jednak wskazać przepisy prawa, które naruszono, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ograniczenie się tylko do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bez wskazania przepisów, których naruszenie taki wniosek uzasadnia, nie spełnia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 18 stycznia 2006 r., II CSK 166/05 oraz z dnia 3 kwietnia 2006 r., III CSK 85/06, nie publ.).

Odmawiając przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda Sąd Najwyższy zważył, że zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Skarżący w sposób ogólny i opisowy przedstawił zagadnienie prawne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, na tle wydawanych na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne w konkretnych sprawach, utrwaliło się zapatrywanie, zgodnie z którym dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia” (por. m.in. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2004 r., III CZP 25/04, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 147, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00, OSNC 2000, nr 11,

poz. 200 i z dnia 19 września 2000 r., III CZP 28/00, nie publ.). Uzasadnienie tego stanowiska nawiązuje do logicznej konstrukcji pytań do rozstrzygnięcia albo do uzupełnienia (dopełnienia). Pytanie rozstrzygnięcia wyznacza dwie możliwe odpowiedzi, z których jedna jest równoważna ze zdaniem będącym częścią tego pytania, a druga stanowi zaprzeczenie tamtego zdania. Z kolei pytanie dopełnienia wyznacza tylko schemat odpowiedzi, zwany osnową pytania (*datum questionis*). Jest to tzw. pytanie rozwijające, o nieokreślonych z góry możliwościach odpowiedzi. Pytania rozstrzygnięcia zawsze rozpoczynają się od partykuły pytajnej „czy”, natomiast pytania dopełnienia od przysłówków i zaimków pytajnych typu „jaki”, „kiedy”, „co”, „ile” itp. Pytaniu przedstawionemu do rozstrzygnięcia towarzyszy więc alternatywa odpowiedzi, a rzeczą adresata pytania pozostaje dokonanie wyboru odpowiedzi. Pytanie do uzupełnienia pozostawia natomiast odpowiadającemu całkowitą swobodę, pozwalając także na dalekie wykroczenie poza zakres czynionych przez pytającego założeń.

Rozważania te należy odpowiednio odnieść do przedstawienia okoliczności wskazujących, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.